

KIS LAP

EMMIKE. (Lásd a 302. lapon.)

m-épület.

A KIS SZABÓINAS

vagy

egy bátor fiucska története.

— Beszélyke. —

(VI. folytatás.)

z a figyelmeztetés épen nagyon jó volt arra, hogy Gyüszü mester még inkább megrémüljön. Egészen elsápadt s remegve kérde:

— Mi az, bíró uram? Nem értem, kiről beszél? Talán csak nem az én kis öcsémről, Laczikáról?

— De igen, róla. Hanem mondom, ne féljen semmitől... nem fogják bántani; hogy is bánthatnának egy olyan kis fiut?...

— Bíró uram, kérem, beszéljen világosabban... mi történt? Mondja szaporán!

— Mondom Gyüszü mester, ne ijedjen meg... Laczika elvezette hozzám az ellenséges katonákat... a semmirevalók hadisarczot jöttek összeszedni... és hozzá még ebédet is parancsoltak... megették az én ebédemet! Hát, képzelje, a feleségem úgy megijedt, hogy elbujt valahová... mostanáig sem tudtam megtalálni... nekem a faluban kellett járnom, hogy összeszedjem a gazdáktól, amit azok a semmirevalók követeltek... megkértem tehát Laczikát, hogy ő szolgáljon nekik az asztal körül... El is vállalta s mondhatom, derék, ügyes fiu...

— Jól van jól... de hát mi történt?... mondja meg már bíró uram!

— Hát... amint visszatértem a házba, a katonák már jóformán mámorosak voltak a bortól... a kis Laczi pedig nagyon megtetszett nekik... Egyikök egy

pohár bort nyújtott a fiunak, hogy koczi-son az ellenség vezérének egészségére!

— Hah, a gazemberek! kiáltá Gyüszü mester, dühösen fölugorva.

— Igazsága van, Gyüszü mester, igazsága van, magam is rettentően haragudtam... de hát mit tehetünk a fegyveres ellenséggel szemben? — Hanem Laczika, mondhatom, derék gyerek; ő ugyan meg nem ijedt...

— De hát mondja már bíró uram, mi történt?

— Az történt, hogy a fiu eleinte szeliden eltolta a poharat s kijelenté, hogy nem iszik; de a katonák erőszakolták s fenyegetések között parancsolták, hogy igyék az ő vezérük egészségére, s Laczika végre kifogyva türelméből, a poharat, melyet kezébe erőszakoltak, odavágta az egyik katona fejéhez s azt kiáltá: Én magyar fiu vagyok, nem a ti cimborátok!

— Jól tette, nagyon is jól tette! kiáltá Gyüszü mester hevesen. És azután mi történt?

— Azután? Hát azután a katonák orditoztak, szidkoztak s kijelenték, hogy Laczika az ő foglyuk. És egy félórával ezelőtt, midőn távoztak, csakugyan el is vitték magukkal...

— Elvitték magukkal? kiáltá Gyüszü mester elsápadva. És hová?

— A főhadiszállásra a szomszéd városba.

— Jól van... akkor sietnem kell... boesánat, bíró uram, most nem érek rá tovább beszélgetni.

— Az Istenért, mit akar tenni, Gyüszü mester?

— Mit? Hát megkeresem és visszahozom kis öcsémet!

— Legyen esze Gyüszü mester! Hiszen az lehetetlen! Hová menne utána ön egymaga, gyöngé öreg ember létire! Majd megkerül a fiu a nélkül is... én majd iratok a jegyző urral levelet... majd rendbe hozom én a dolgot.

De Gyüszü mester többé oda sem hallgatott, hanem készüléteket tett szándéka végrehajtására. A bíró látván, hogy hiába beszél, fejét rázva eltávozott. Gyüszü mester pedig, mialatt készülődött, izgatottan dörmögé:

— Ah, a semmirevalók! Elfogni ilyen kis fiut... no, de megadta nekik! Jól tette! Ember lesz belőle... kár, hogy nem nagyobb, hogy még nem foghat fegyvert az ország védelmére... kedves, derék gyerek!... De most gyorsan rajta kell lennem, hogy kiszabadítsam! Mit mondana szegény anyja, ha megtudná, hogy fia az ellenség kezébe jutott? Gyönyörűen gondját viseltem, mondhatom. De török-szakad, kiszabadítom. Nem azért voltam katona, hogy egy kis veszélytől megijedjek és ha a kis fiu mert szembe szállni az ellenséges katonákkal, én ne merjek? Hátha meghalok is, mégis megkísértem kiszabadítását.

Igy dörmögött az öreg Gyüszü mester s ő, ki nem régen még egy lépést sem tett volna senkiért, most habozás nélkül rászánta magát, hogy elmegy az ellenség táborába Laczika megszabadítására. Mert a derék fiueska őszinte szeretete egészen átváltoztatta a hajdan oly mogorva öreg embert; ő is őszintén szerette Laczikát,

most pedig, mióta bátor tettét megtudta, kétszeresen büszke volt reá.

Miután fölkészült az utra, átment a szomszéd gazdához, kinek volt lova és szekere s így szólt hozzá:

— Mihály gazda, adja nekem kölcsön néhány órára lovát és szekerét. Menyek a városba.

— A városba? Talán mást akart mondani Gyüszü mester, — hiszen a városban már az ellenség tanyáz.

— Épen azért kell oda mennem. Ne féljen Mihály gazda, ha valami baja esik a lovának vagy szekérének, megfizetem. De okvetlenül szükségem van kocsira, gyalog be nem érek ma a városba, azt pedig nem türhetem, hogy az én derék Laczikám ott maradjon a gyűlölt ellenség kezében.

— Laczika az ellenség kezében? Kérdé Mihály gazda csodálkozva. Hogy lehetne az?

Gyüszü mester röviden elbeszélte a történeteket s midőn befejezé szavait, Mihály gazda tüzesen mondá:

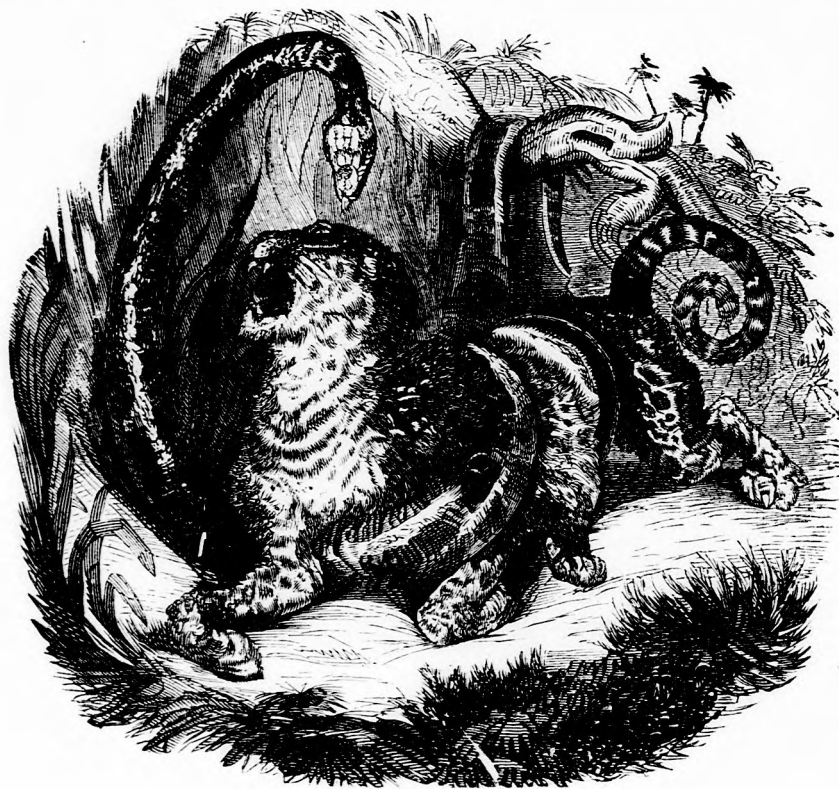
— Azt tette ez a fiu? Derék, bátor gyerekek! Jól tette. Hanem igaza van, Gyüszü mester, ki kell szabadítani. Mindjárt befogom a két szürkét, aztán menjen Isten nevében. Nem fogom sajnálni, ha mindkét lovam is odavész, ilyen vitéz kis fiuért fölláldozom, ha kell.

— Remélem, nem lesz semmi baj, feléle Gyüszü mester. Nem azért voltam katona, hogy az efféle dolgokban ne tudjak eljárni. Ne féljen semmitől, visszahozom a lovakat is.

Ezzel Gyüszü mester fölült a kocsira, a lovak közé csapott és gyorsan el-

hajtott. A nap már nyugovóra szállt s Gyüszü mester aggódott, hogy nem ér be idejekorán a városba; keményen ostromozta a lovakat s ezek szélgyorsasággal vágattak végig a poros országúton. Amint a város közelébe ért, sok emberrel találkozott, kik legbecsesebb holmijokat magukkal vive,

menekültek más vidékre. Egyik-másik meg is szólította Gyüszü mestert, kérdezték, hova utazik? Midőn hallották, hogy éppen az ellenségtől megszállott városba igyekeznek, sokan bámulták s még többen nevettek a bolondos pupos öregem. Gyüszü mester maga is ilyenformát gondolt utközben:

TIGRIS HARCZA AZ ÓRIÁS KIGYÓVAL. (Lásd a 302. lapon.)

— Az már bizonyos, hogy furcsa dolog! Én gyöngé, öreg ember nekiindulok a világnak, hogy egy kis ficzkót keressek, akit néhány héttel ezelőtt még nem is ismertem. De azért is megkeresem és megszabadítom! Olyan derék, jószívű fiu, nyájas, iparkodó! És bátor is, terringtett,

bátor gyerek! A semmirevaló katonának nem bírták rávenni, hogy az ellenséget éltesse! Megérdemli, hogy fia legyen ilyen vén katonának, mint én vagyok.

Mikor már egészen közelében volt a városnak, gondolkozni kezdett, miként jusson be és majd ki is minden baj nélkül

Nem messze a várostól volt egy major, melynek gazdáját Gyüsü mester ismerte. Ide hajtott be, ott hagyta a kocsit és lovakat s aztán gyalog indult be a városba.

A város szélén ellenséges katonák álltak őrt s megállították Gyüsü mestert,

kérdezték, hogy kicsoda, hova megy, mit akar?

— Szegény szabómester vagyok a szomszéd faluból, kérem szeretettel szólt Gyüsü mester nagyon alázatosan. — Egy kis fiam van itt a városban és ha vitéz

A LÓTUSZ-VIRÁG. (Lásd a 294. lapon.)

uraimék megengednék, szeretném hazavinni. Mert hát tudják vitéz uraim, ilyen háborus időkben az efféle gyerek könnyen eltéved és bajt szerez magának; már csak jobb, ha otthon van.

Gyüsü mester oly ártatlan arccal

mondta e szavakat, hogy az örség tisztje nem kételkedett; de mégis így szólt:

— Szép, szép, de hátha nem igaz? Hátha ön kém? Tudnunk kell, melyik házba megy, hol van a fia? Majd elkísérettem ódáig egy katonával. (Folyt. köv.)

SZARVASA PATAK MELLETT.

(Képpel a 304. lapon.)

ADELELŐ nap sugára
Melegen süt le a tájra,

A völgyben és hegy ormán
Érzik hevét egyformán.

Csak mélyiben az erdőnek
Nyoma sínesen a nagy hőnek,
Ott nem éget sugara,
Fölfogja lomb sátora.

A fák sötétlő rendében,
Az erdőbél hűs esendében,
Csitt, mi az? Mi esacsog ott? . . .
Ah, az a kis patak ott.

Kavicsos fut tiszta vize,
Azért is oly tiszta ize;
Láthatsz benne kis halat,
Partjain virág fakad.

Reggel, délben és estenden
Szomjas szarvas itt megjelen
És a patak vizébül
Szomját oltja, megenyhül.

A LOTUSZ-VIRÁG.

(Képpel a 293. lapon.)

HAJDANÁBAN, több ezer esztendővel ezelőtt, mikor még, mint a Szentírásból is tudjátok, a Fáraók uralkodtak a hatalmas egyiptomi birodalomban, mindenféle állatokat és növényeket is szentnek tartottak ott. A szent növények közt különösen szép volt a lótusz-virág, mely mai napig is sűrűn található Afrikában s melyről hajdan azt hitték, hogy ha gyümölcséből evett az idegen, csakhamar elfelejtette régi hazáját és megmaradt ott, ahol a lótusz terem. Ennek az volt az értelme,

hogy a hol a lótusz gyümölcsöt ad, ott minden egyéb is oly bőségben van, hogy az ember, fáradság nélkül, kényelmesen megélhet és nem vágyik más országba.

A lótusz a vízi liliomok fajához való folyók és tavak partján terem s a legszébb növények közé tartozik. Virágai nagyok, rózsaszínűek és igen kellemes illatnak, gyümölcse pedig apró, liszttartalmu bogycskából áll, melyek sárgás színűek s eléggé jóízűek. Az afrikai szerecsenek a bogycskából »tomberong« nevű ételt készítenek s e kellemes apró gyümölcsöt ott általában nagyon szeretik. Még kenyeret is tudnak belőle készíteni, még pedig oly módon, hogy a bogycskát néhány napig kint hagyják száradni a forró napon s azután fa mozsarakban addig ütögetik, míg a lisztes rész a esontos magtól szépen külön válik. Az ekként nyert lisztet összevegyítik egy kis vízzel, lapos pogácsává gyurják, és a napon megszáritják. E pogácsa olyan ízű, mint a mi jó édes mákos kalácsunk. Némely vidéken még italt is készítenek e bogycskából s ez italt mámorító hatása miatt a szerecsenek nagyon szeretik.

A lótusz vizek fölött nővén, az érett bogycskák leszedése nem épen könnyű munka. A szerecsenek tehát úgy segítenek magukon, hogy a növény alá gyékényeket, pokróczokat s efféle terítenekeket, aztán bottal ütögetik a lótusz ágait, mire az érett bogycskák kihullnak.

Nagyon régen, ezer meg ezer esztendővel ezelőtt ismerték már az emberek a lótusz hasznos gyümölcsét, egy római természetű Plinius le is írta; és a népeket, melyek a növény gyümölcsével élnek, lotophag-oknak, lótuszevőknek nevezte.

Mi e szép növényt csak lerajzolva, vagy legföljebb fűvészek gyűjteményében szárítva láthatjuk, mert nálunk meg nem terem, a forró éghajlatot szereti; nálunk a kemény téli hidegben elfagyyna.

AZ A FÖRTELMEK PÓK!

— Beszélyke. —

AJUSBAN a nap nem nyolczkor kél
ám, mint januárban: öt óraker
már mosolyogva árasztja sugarait
a virágos mezőkre s felkölti az erdők da-
los madarait. Oly szép, oly kellemes ilyen-
kor a szabadban sétálgatni.

A kis Ilonka, őszintén megvallva, bi-
zony csak hírből tudta, milyen korán kél
a nap, mert ő maga mindig elaludta a
szép reggeli órákat. Most is már hetet
ütött az óra s a kis álmostáska még ott
nyújtózott az ágyban s még mindig olyan
álmosan pislogott, mintha kedve lett volna
még egyszer befordulni a fal felé. De már
ezt mégsem tette, mert jól hallotta az óra
ütését, tudta, hogy nem sokára az aszta-
lon lesz a kávé. . . Csak még egy kis ideig
lehetne heverészni! Milyen pompás volna,
ha a kávé elhozniák neki ide az ágyba. . . !
De nem, erről álmodni sem lehet, ezt a
mama semmi szin alatt sem engedné meg;
már pedig a reggeli kávécskát Ilonka
nagyon szerette és így nem maradt más
hátra, mint végre is rászánnia magát a föl-
kelésre. Apácska megígérte, hogy ma dél-
előtt kiviszi magával a mezőre, megnézni
a vetéseket; nem szabad váratni apácskát.

Még egyszer nagyot nyújtózkodott,
aztán egyet-kettőt ásított Ilonka s végre
annyira jutott, hogy fölült az ágyban. Ki
tudja, nem hanyatlott volna-e vissza a
párnára . . . de nini . . . mi az? Mi má-
szik otta takarón . . . ? Nyolcz lába van . . .
hosszu, vékony lábak s a közepen mogyoró
nagyságu gömbölyü test. Rettenetes! Egy
pók! Egy nagy pók!

A kis leány ijedtében gyorsan ki-
akar ugrani az ágyból, de lábai bebonyo-
lódnak a takaróba, nem tud rögtön meg-
mozdulni. A pók pedig szaporán haladt
előre . . . mindjárt eléri a kis leány karját.
Ekkor Ilonka kétségbeesett rémülettel
oly szívzaggatóan kiáltott föl, mintha
valamely rettenetes szörnyeteg vadállat
karmai közé jutott volna, azután pedig
hirtelen erőfeszítéssel kiugrott az ágyból
s nagy bukfenezet vetve, a földre zuhant.

A mama a szomszéd szobában hal-
lotta a kétségbeesett kiáltást és ijedten
besietett, hogy lássa, micsoda szerencsét-
lenség történt. Megtudván a nagy sikol-
tás okát, kissé komolyan mondá:

— Kedves kis leányom, micsoda bo-
hóság már ez! Ilyen sikoltást végbevitni
egy ártatlan pókocska miatt!

De Ilonka még mindig reszketett és
sápadozott s mamájához simulva mondá:

— Hol van . . . jaj . . . hol van?

A mama az ágyhoz lépett s ott látta
a pókot, mely, hátán fekvé, ájultnak lát-
szott. Becsöngették a szobaleányt, ki aztán
minden rettegés nélkül kivitte a pókot.
Csak ekkor nyugodott meg kissé Ilonka
s mialatt öltözött, kérdé a mamától:

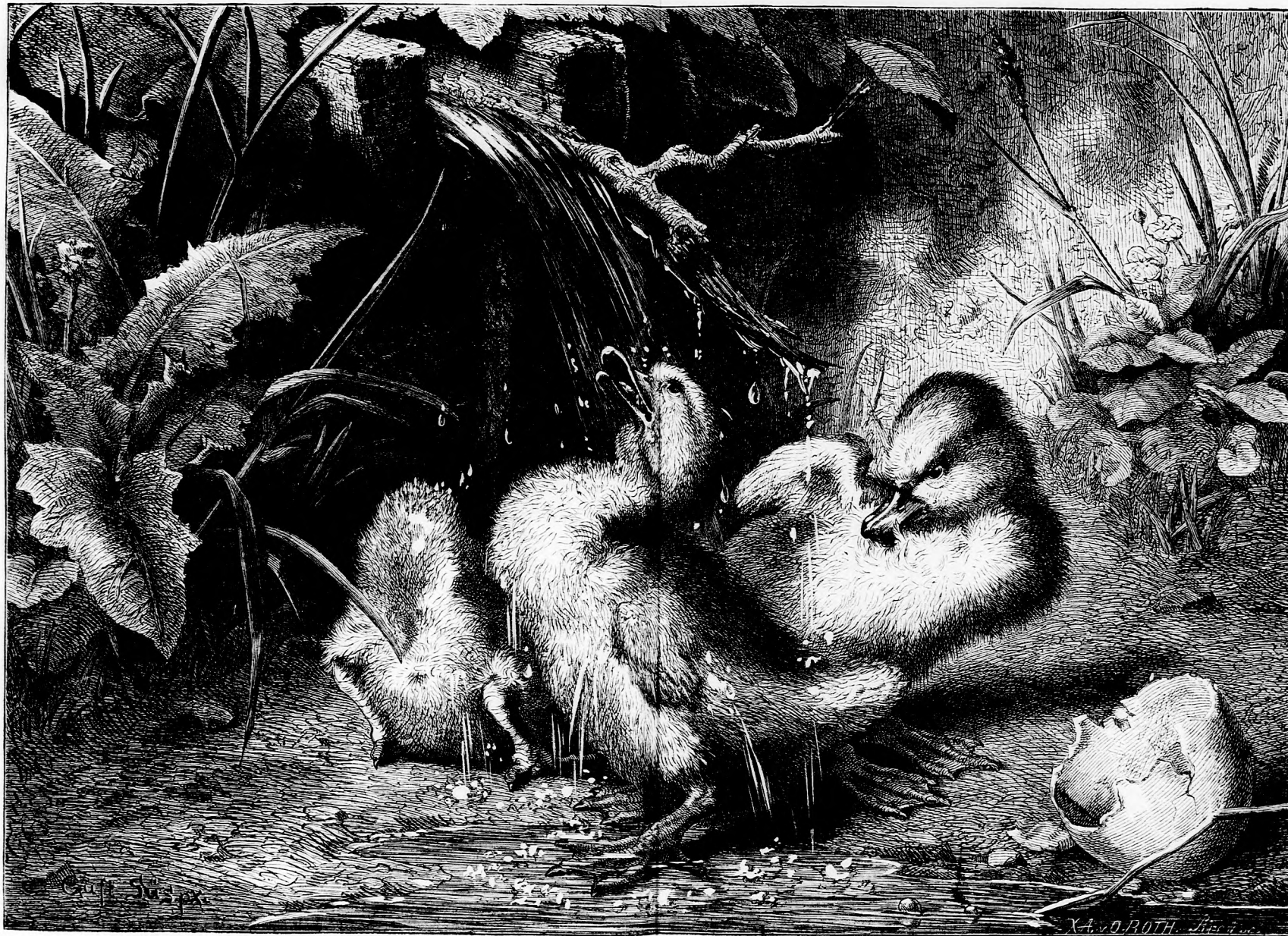
— Kedves mamácska . . . de hát . . .
az a förtelmes pók mért fordul ugy há-
tára?

— Hát nem nyultál hozzá?

— Én? Juj! Dehogy nyultam volna
hozzá! Ilyen förtelmes féreghez! Mikor
megláttam, azt hittem, hogy rögtön el-
ájulok!

— Kedves leányom, te már nem vagy
olyan piczike, hogy minden helyes ok nél-

(Folytatása a 298. lapon.)

KIS KACSÁK. (Lásd a 302. lapon.)

(Folytatás a 195. laphoz.)

kül oly szörnyen rémüldözzél. Ez a pókocska egészen ártatlan állatka, nem történt volna semmi bajod, még ha hozzá is nyultál volna.

— De mikor olyan undok! Olyan förtelmes!

— Nem nagyon szép, az igaz, de azért nem kell utálni és üldözni szegénykét. A pók is csak úgy Isten teremtése, mint más állat s szintén vannak meglepő szép tulajdonságai.

— No bizony! Mit tud az ilyen csuf pók! Legfeljebb pókhálót szöni.

— Igen, de az ő hálói nagyon szépek; olyan pontosan, rendesen vannak készítve, hogy sok kis leányka kötése nem állaná ki vele a versenyt. Nézz meg csak jól egy olyan pókhálót; aki papirosra akarna ilyen rajzolni, annak ugyancsak kitűnő rajzolóknak kellene lenni.

— No jól van, ha ügyes is, szolt Ilonka vállát vonogatva; de amilyen ügyes, épen olyan gonosz is, elfogdossa a szegény legyeket.

— Én ismerek embereket is, akik elfogdossák és megölik a legyeket s te ez embereket nem tartod gonoszoknak.

— Igen, mert az embereknek a légy alkalmatlankodik; de a a pókot nem bántják a legyek.

— Az való; a pók nem is azért fogja el őket, hanem mert szüksége van eledele. Épen úgy szereti és megeszi a legyet, mint te a csibét vagy pulykát.

Ez összehasonlítás közte és a pók közt nagyon meglepte Ilonkát, úgy hogy hamarjában felelni sem tudott s a mama így beszélt tovább:

— A pók, mely oly tökéletlen féregnek látszik, fölülmul sok nagyobb és fejlettebbnek látszó állatot. A pókot meg lehet szelidíteni s nem ritka eset, hogy a börtönben a szerencsétlen fogoly, kít hosszú esztendőkre elesuktak, egy kis pókocskával köt barátságot, annyira, hogy a pók akárhol mászkál a falakon, az ember kivására azonnal odasiet, fölkapaszkodik kezére s így multságul, vigasztalásul szolgál a szegény rabnak. Mondják, hogy a pók a zene iránt is nagyon fogékony s hallása nagyon finom; a hangos kiáltás megijeszti s valószínű, hogy ez a pókocska a te rettenetes sikoltásodtól rémült meg annyira, hogy félig ájultan fölfordult.

— Oh mamácska! Lehetséges volna az! Így hát mindketten megijedtünk egymástól, szolt Ilonka nevetve.

— Ugy van, pedig csak a póknak volt oka reá, mert ő téged nem bánthat, míg te egy csapással agyonüthetnéd szegénykét.

Ez alatt a kis leány felöltözött s a jó reggeli kávé szörpölése közben el is feledte a kis pók-kalandot. Reggeli után föltette széles karimájú szalmakalapját s a papával karonfógvá vigan kísétált a mezőre.

A szép zöld vetések közt tarka pillangók röpkedtek, a magashól pacsirtadal hangzott s Ilonka örült a természet szépségének; a papa érdekesen megmagyarázgatott mindenfélét, amit a kis leány még nem tudott s egyszer Ilonka épen egy vad virág leszakítása végett hajolt a földre, midőn valami furesát pillantott meg és fölkiáltott:

— Apácska! Nézze csak! Milyen furcsa pók! Olyan a háta, mintha apró mákszemmel volna behintve!

Az apa szintén lehajolt, hogy megnézzé s aztán így szólt:

— Ezek apró gömböcskék, melyeket e pók hátán látsz, nem egyebek, mint az ő kis fiai, melyeket hátán hordoz.

— A kis fiai! Az lehetetlen!

— Mindjárt meglátod.

És az apa egy fűszállal végig kapargatta a pók hátát. A kis gömbök azonnal lepotyogtak a föbe s látni lehetett, mint mozognak ott tehetetlenül, a pók háta pedig síma lett, mint más pókoké.

Valjon mit gondolt a szegény pók e váratlan megtámadásra? Láttamaga előtt a két óriás ellenséget, a két embert, kik földre separték kicsinyeit s kik rögtön agyontaposhatják őt fiaival együtt. És mégsem szaladt el, nem menekült, mert a piczinyek nem futhattak vele. Ott forgolódott kis fiai körül, igyekezett őket ismét összeszedni s nem hagyta őket el, ámbar reménye sem lehetett, hogy megvédelmezzé.

— Lásd, kis leányom, mily híven megmarad ez a szegény féreg kicsinyei mellett. Ha ember száll ily elszántan szembe a veszéllyel, azt hősiességnek nevezzük és megbámuljuk. De még inkább bámulhatjuk e kis állatkát s azért ne is bántuk, engedjük, hogy összeszedje kicsinyeit és éljen tovább bántatlanul.

Honka egészen gondolkodóvá lett s egy ideig szótlánul haladt apja mellett. Azután különféle kérdéseket intézett az apához, ki elbeszélte, hogy a póknak mily sokféle fajtája van; olyan is van, mely nem hálót sző, hanem fészket épít magának; egy másik fajta, mely Mexicoban található, háromszínű: sárga, vörös és fe-

kete hálót sző. A forró éghajlat alatt igen nagy pókok vannak s ezek oly erős hálót szőnek, hogy kisebb madarakat is megfoghatnak bennök; a mi kicsiny pókjaink hálói ellenben oly vékony szálakból állanak, hogy tíz ezer szálát kell összesodorni, míg egy hajvastagságu fonalat nyerünk belőle. Ezen vékonyka szálakat a pók abból a vastag pohos hasából ereszti s bámulatos türelemmel szövi belőle a hálót és újból kezd, akárhányszor széttépik. Ott ül aztán és várja a prédát, de bizony sokszor megéhezik, mert megesik, hogy egy-két napig sem esik légy a hálóba. — Diszes szobákban természetesen nem türik meg a pókhálót, mert biz az nem szép; hanem a szegény emberek hajlékában békében szövi hálóját, ott nem söprik le a falról, a szegény ember nem is fél a póktól, a hálóját pedig sebekre használják a vérzés csillapítására.

Hazaérve Honka elbeszélte a mamának, mit mindent hallott a mai sétán apácskától.

— Most már nem fogok félni a kis póktól, tudom, hogy nem valami szörnyeteg.

A kis leány csakugyan egészen más szemmel nézte ezután a pókot s midőn néhány nappal a szoba egyik zugában egy pókot fedezett föl, könyörgött a mamának, hogy ne söpörjék ki.

— Majd megkísértjük, megszeliidül-e, hallgat-e a zenére, mondá Honka.

A mama beleegyezett a kísérletbe s a zongorán halk, kellemes dallamokat játszott, míg Honka a pókocska közelében figyelt.

— Mamácska, mamácska! kijött a háló szélére, hogy jobban hallhassa a zenét!

Ez többször ismétlődött s csak azt kellett volna tudni, vajjon csakugyan a zene családja-e ki a pókocskát a háló szélére?

— Oh bizonyosan, mondá Ilonka: lassacskán majd nekibátorodik s kijön egészen a zongorához; akkor nekünk is lesz szelidített pókocskánk.

Szerencsétlenségre azonban néhány nap múlva új szobaleány jött a házhoz, ki semmit sem tudott a pókszelidítési kísérletről s régtől fogta a seprőt és kisöpörte a pókocskát.

És Ilonka, ki nem régen még annyira rémüldözött a póktól, most majdnem sirt kis játszótársa elvesztése miatt; csak az vigasztalta, hogy kint valahol az eresz alatt sokkal jobb dolga lesz a pókocskának, ott nem bántja senki, mert az neki való hely.

A CHINAI FAL.

(Képpel a 301. lapon.)

ITHON, a mi szép magyar hazánkban is találunk, főleg a regényes fölvidéken, ódon romokat, melyek még ama régi korból valók, mikor az emberek örökös harczban éltek egymással s azzal védték meg magukat legjobban, hogy városaikat erős, nagy falakkal vették körül és magas hegyekre várakat, bástyákat építettek. Így volt ez hajdan nemcsak nálunk, hanem minden más nemzeteknél s ezért mindenütt található régi várromokat, bástyákat, melyek oly erősen vannak építve, hogy sok száz esztendő multával mai napig is fennállanak. De a legnagyobb-szerű ilyen építmény a chinai fal, mely a világ csodái közé sorolható; ez nem egy várost, nem is egy kis darabka földet kerít be, hanem egy egész országot! Hossza háromszáz mértföld; tehát ha valaki min-

den nap tíz mértföld lovagolna, mégis egy egész hónap kellene, hogy ennek a falnak egyik végétől a másik végéig eljusson!

Ezen óriási fal a chinai birodalom északi részén nyulik végig (nézzétek meg Azsia térképén.) Hajdanában, nagyon régen, azona vidéken, mely Chinától északra fekszik, vad rabló tatár népek laktak, a chinaiak pedig már akkor is művelt, munkás emberek valának, kik szép városokat építettek és békés foglalkozással töltötték életüket. De a vad tatárok minduntalan betörték északról az országba, elpusztították a városokat, elrabolták a kincseket és tömérdek embert megöltek, úgy hogy ezen a tájon mindig nagy hadsereget kellett tartani ellenök. Egyszer egyik chinai császár, Si-Huang-Ti megsokalta a dolgot és elhatározta, hogy az ország ezen részét a határ egész hosszában óriási kőfallal zárja el a veszedelmes szomszédok elől. Meg is kezdette a munkát Krisztus születése előtt 200 esztendővel (tehát most már több mint két ezer esztendeje) és tíz esztendeig több mint egy millió ember építette e nagyszerű falakat, melyeknek párja sehol sincs a világon.

A fal nemcsak a völgyekben nyulik végig, hanem föl magas hegyeken keresztül is, be mély mocsarakba is; sehol sem volt megszakítva s csak itt-ott voltak kapuk rajta átjárni s a katonaság gyorsan és kényelmesen eljutott egyik pontról a másikra, a hol ellenség mutatkozott a falak előtt.

Sok száz esztendeig védelmezte az óriási fal a chinai birodalmat ellenségeitől. Később aztán ezen ellenségek — a mongol-tatárok — mégis bejutottak Chinába s lassanként egészen összevegyültek a chinai néppel. Azóta természetesen nem volt szükség többé a falra, nem viselték többé gondját, nem javították s így most már a fal sok helyen bedüledezett; de nagyobb része még most is áll s minden utazó megcsodálja.

gis egy
 falnak
 on!
 dalom
 k meg
 on ré-
 szakra
 tak, a
 mun-
 osokat
 öltöt-
 lunta-
 lpusz-
 incse-
 ugy
 lsere-
 egyik
 kalta
 rszág
 a öri-
 szom-
 unkát
 dővel
 esz-
 egy
 akat,
 ágon.
 yulik
 resz-
 sem
 k ka-
 an és
 má-
 falak

e az
 égei-
 — a
 Chi-
 yül-
 esen
 vi-
 így
 tett;
 min-

A CHINAI FAL. (Lásd a 300. lapon.)

KIS KACSÁK.

(Képpel a 296—297 lapokon.)

NINI ni,
Szép kicsi,

Három sárga kaesafi —
Csak az imént bujtak ki!
Ott van még a
Tojás héja
Melyből az imént kibúttak
És már is vidáman futnak . . .
Azaz: izegnek-biezegnek,
Mig partját érik a víznek,
Mely aláhull
A forrásbul.
Be jó élet, be gyöngyélet
A fiatal kaesa-élet!
Sétál, fürdik, iszik, eszik,
Szürkülettől egész estig
Nem tanul, mindig henyel.
Hej, már ő így éldegél,
Kis királlyal sem eserél!

TIGRIS HARCZA AZ ÓRIÁS KIGYÓVAL.

(Képpel a 292. lapon.)

Mikor beszélni hallotok vagy könyvből olvastok valamit azon országokról, melyekben soha sincs tél, hanem örökké meleg nyár s ahol minden növény, gyümölcs sokkal pompásabb mint nálunk, — talán vágyatok is támad, vajha ott élhetnétek. Az kétségtelen, hogy a meleg éghajlat alatt sok szép dolog van, amivel mi nem dicsekedhetünk; de van ám ott aztán sok baj is és tudom, hogy ha csak egyszer is találkoznátok egy vad tigrissel vagy óriás kigyóval, soha sem kívánkoznátok többé oda.

A legveszedelmesebb fenevadak mind a forró égöv alatt laknak s azért ott nem oly kellemes mulatság az erdőben, ligetekben sétálni, mint nálunk; mindig félni

kell, hogy egy-egy tigris, párducz, óriás kigyó vagy efféle szörnyeteg megrohanja az embert. A szelidebb állatok, melyek az erdőben élnek, szintén örökös veszedelemben vannak a félelmes fenevadak miatt.

De megesik sokszor, hogy a gyilkos rabló állatok egymás ellen támadnak s iszonyú harcot vívnak. A tigris rendszeren a forrásnál, patakoknál leskelődik, tudván, hogy ide jönnek a többi állatok szomjukat oltani. Ide lopózik az óriás kigyó is és valamely fa ágai közé rejtőzve várja, nem jön-e közelébe olyan állat, melyet megfoghat. Nem ijed meg még a tigristől sem s ha ez véletlenül a kigyó fája alá bujt lesbe, — rögtön kész a halálos viadal. Az óriás kigyó villámgyorsan lecsap a fáról, körületegőzik a tigris derekán s fojtogatni, iszonyu erővel szorongatni kezdi, hogy esontjait összetörje. A tigris rémítően bömböl, hánykodik s arra törekszik, hogy hatalmas szájába kaphassa a kigyó nyakát: ha ez sikerül, vége a kigyónak, mert a tigris egyszerre keresztül harapja: de ha ez nem sikerül, akkor a tigrisnek van vége, mert a kigyó megfojtja és aztán fölfalja.

Nem ritkán a kigyó is meglakol, mindamellert, hogy győzött. Az óriás kigyó ugyanis, mikor jóllakott, több napig mozdulni is alig tud, úgy megtölti gyomrát. Ha ilyenkor emberek lépik meg, minden erőfeszítés nélkül botokkal agyonütik.

E M M I K E.

(Képpel a czimlapon.)

JER ide Emmikém,
Én édes kicsikém,
Hoczi ide virágodat
Hadd szagolom meg;
Hoczi orezád, piros ajkad,
Hadd csókolom meg.

AZ ÉN KIS BABÁM.

Szövege a „Kis Lap”-ból.

Dallama Kohányi bácsitól.

Kedélyesen.

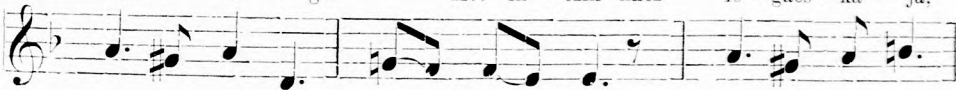
1. Van ne - kem egy pi - cziny, ked - ves e - szem - ad - ta kis ba - bám,
2. Mint a föl - met - szett cse - resz - nye, o - lyan az ő a - ja - ka,

Nim - csen hoz - zá fog - ha - tó kincs, In - nen és tul
És be - lől, a - kár mi le - gyek, már is va - gyon

a Du - nán. Lá - baes - ká - ja a mily pi - cziny,
két fo - ga. Két in - czin - fincez fo - gaes - ká - ja.

Raj - ta már is ti - peg ő. Jösz - te fe - lém,
Az e - gér - é is na - gyobb. Ez - zel a két

te a - ra - nyos kis ba - bacs - kám. bi - cze - gő.
kis fo - gá - val rág - ja ő a fá - la - tot.

3. Szeme olyan gyönyörű kék,
Akár csak a nefelejts.
Haja fürtös, szép, arany szősz —
Csupa kellem, csupa kecs.

Innen onnan nagy leány lesz,
Már két esztendősen talán.
Jaj be derék, jó leányka
Lesz az én kedves babám!

Kis Értesítő.

A »KIS LAP« mult heti száma tévedésből 17-ik számnak van jelezve, holott az már a 18-ik szám, amit bizonyosan mindjárt észre is vettetek. Félreértések elkerülése végett mégis szükségesnek láttam, hogy erre figyelmeztesselek.

F. B.

SZARVAS A PATAK MELLETT. (Lásd a 294. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.